

Na dnešnom podujatí v knižnici ste prezentovali knihu Tvoja Johanka, tretiu časť vašej beletrie pre deti o Johanke. Ako reagovali deti?

Boli spontánne, zaujímali sa o moju tvorbu i o mňa ako takú. Knihu nečítali dopredu, takže to bol iný druh besedy ako s deťmi, ktoré sa už pri čítaní stihli s postavami skamarátiť. Dúfam, že v nich rozprávanie o Johanke vzbudilo záujem o knihu a budú si ju chcieť prečítať.

Podujatie pokračovalo tvorivou dielňou. Čo deti vytvárali a ako im to išlo?

Deti robili komiks. Najprv si každý sám vymyslel príbeh a potom ho spracovali do podoby komiksu. Do ničoho sme ich nenútili – kto nechcel, nemusel (ale taký sa nenašiel, hoci niektorí namiesto komiksu príbeh iba ilustrovali). Dievčatá sa viac venovali písaniu a niektoré potom nestihli obrázky dokončiť alebo vyfarbiť. Dievčenské kratučké príbehy boli skôr rozprávkové, najvýraznejšou výnimkou bol komiks o tom, ako sestra malej autorky priviedla na svet svoju dcéru. Chalani to vzali vecnejšie a robili celkom zaujímavé veci – športové, z dovolenky alebo stretnutie s vojenskou kolónou. Trocha škodoradosti vo mne vzbudil mladý muž, ktorý predtým na besede odhadoval, že napísanie jednej knihy mi trvá dvanásť hodín. Pritom jemu takmer hodinu trvalo, kým do troch viet napísal námet na svoj komiks.

Autorom ilustrácií vo vašich knižkách o Johanke je slovenský výtvarník Ďuro Balogh. Ako došlo k tejto spolupráci?

Ilustrátora mi vybralo vydavateľstvo, myslím, že to bol výtvarný redaktor, ktorý poznal Ďurovu tvorbu, a bol to naozaj dobrý výber. Jeho ilustrácie príbehu veľmi pomáhajú, vyzdvihujú ho a dotvárajú. Moja vnučka Emma si vždy najprv prečíta v celej knižke komiksy a až keď sa na nich dosť nachichúňa, vráti sa na začiatok a začne čítať. Verím, že to robia aj iné deti.

Hlavnou hrdinkou kníh, ktoré boli témou dnešnej besedy, je literárna postavička Johanka. Čo bolo inšpiráciou pre jej vznik? Má hlavná hrdinka svoju živú predlohu?

Johanka je úplne vymyslená, rovnako aj všetky ostatné postavy v trilógii. Raz – v lete roku 2011 – som vo vlaku stretla dievčatko, ktoré malo nakratučko vystrihané vlasy a na sebe chlapčenské veci. Keď som prišla domov, to dieťa mi stále neodchádzalo z hlavy. Nechcela som, aby hlavnou postavou bolo dieťa, ktoré žije iba s babkou a otcom (dala som mu meno Maja), a tak som rýchlo vymyslela Johanku. Stali sa z nich najlepšie kamarátky a Johanka je tá, kto robí všetko, aby Maja začala nosiť dievčenské veci a nechala si narásť vlasy.

Čo najbližšie chystáte pre deti?

Odovzdala som štvrtú knižku o Johanke. Volá sa Johankina veľká rodina. Sľúbila som, že je posledná, nič netreba preháňať (úsmev). V súčasnosti redigujem kopec detských kníh, napriek tomu som už začala písať novú detskú knižku, ale nerada hovorím o tom, čo chystám. Lebo keď niečo prezradím, potom z toho obyčajne nič nie je.

Ako sa vám lúčilo s Johankou?

Trvalo to štyri roky, všetky moje voľné chvíle vyplňala Johanka. Na konci je z nej samostatné dievčatko, ktoré si dokáže vybojovať svoj priestor a najmä povedať, čo chce a s čím nesúhlasí. Bude mi chýbať, ale myslím, že sa o ňu nemusím báť.